

Hobbit: Per la Contea!

RTP, 2003

Recenze od Dawida Zadury

První hobbití deska z roku 1999 se hodně povedla a získala skupině renomé jedné z nejlepších alternativních kapel Evropy. Když jsem slyšel, že se pracuje na nové desce, měl jsem obavy, zda si Hobbit zachová úroveň, kterou si sám nastavil. Má nejistota zmizela ve chvíli, kdy jsem z reproduktorů zaslechl první tóny alba *Per la Contea!*. Co tu dlouze povídat... Hobbit je značka sama o sobě a víc není ani třeba dodávat. Hoši nahráli další velmi dobré album. Písničky jsou ještě mnohem živější a hitovější, než na prvním albu. Hobbiti se určitě méně často utíkají k sentimentálně-baladické atmosféře, ačkoli na ni samozřejmě ne-rezignují úplně. Tanečním, rockovým aranžím přizvukují klávesy, které častěji tvoří podklad, než že by se pasovaly do úlohy píána. Z muziky přímo bije radost a mládí, jen na třech či čtyřech místech skupina upadá do melancholie. Ačkoli si Hobbit už vypracoval vlastní, rozpoznatelný styl hraní, přesto se rozvíjí i nadále, díky čemuž mě nikdy nepřestane nudit. Tato skupina je dalším důkazem, jaké poklady v sobě ukrývá hudební podzemí v Itálii. Domnívám se, že Hobbiti mohou být pozitivním příkladem pro všechny kapely, které chtějí dělat alternativní muziku, protože v sobě výborně spojují formu s rebelským obsahem.

Von Thronstahl: Mutter der Schmerzen

Tesco, 2006

Recenze od Milana Špinky

Od „kontroverzních“ a konformními liberály nenáviděných klasiků military industrialu se na tomto krátkém CD poněkud neočekávaně nedočkáme žádných obvyklých orgií válečných bubnů a pochodových rytmů. Partu kolem Josefa Klumba známe z té tvrdé stránky, teď je poznáme i z měkké stránky.

Jejich MCD obsahuje celkem 5 kousků a ve všech se ujímají své vůdčí role akustické kytary. Jde jednak o verze dobře známých starších skladeb skupiny, hudebníci se ovšem jak je jejich zvykem nebáli sáhnout ani do cizího repertoáru. Vrcholem alba se tak pro mě osobně stala pozoruhodná coververze slavné skladby *Runes and Men* od Death in June. Von Thronstahl ji posadili ovšem nesmírně vysoko, kam by i samotný Douglas P. dosáhl jen s velkými obtížemi, ačkoli po jeho albu *Free Tibet* se už lze od něj nadít snad úplně všeho.

Početné ruské fanoušky kapely jistě potěší jemná a pomalá verze lidové skladby, pojmenované sice anglicky *The Leaders Daughter*, ale zpívané příjemným ženským vokálem v ruštině. Píseň jde zcela proti obvyklému duchu tvorby skupiny a tvoří tak v její tvorbě skutečně výstřední výjimku – VT v tomto bodě definitivně překračují hranice svého stylu a zaplouvají do přístavu průzračně čirého neofolku. I když – kdybychom to řekli už o první skladbě téhle desky, *Europe Calling*, nebyli bychom taky daleko od pravdy.

Na zem nás vrátí nová verze *Adoration* to *Europa*. Má být „harsh“, tedy „drsná“, a to taky je. Jeden by až nevěřil, jak moc se dá řezat do španělky a pokud k tomu ještě její zvuk podmalovává zběsilý úvodní projev z verze, která tvořila jeden z vrcholů desky *Bellum, Sacrum Bellum*, je jasné, že kapela na svůj industriální původ rozhodně nezapomíná.

Komu by snad chyběla obvyklá porce kázání katolických tradicionalistů à la Hans Milch, zasazená do ohlušujícího industriálního rachotu, dočká se svérázné náhrady: v poslední skladbě *Mutter der Schmerzen* se mu dostane modlitby Zdrávas Maria v němčině, smíchané se svéráznou verzí *Tiché noci*...

Tohle jsou zase jiní Von Thronstahl, snad měkčí, ale o nic méně avantgardní než jindy. Deska vyšla teprve na podzim loňského roku, ale zájemci o ni by si měli pospíšet, není-li už příliš pozdě. Vychází v limitované edici pouhých 350 kusů.

Werkraum: Unsere Feuer Brennen!

Steinklang Industries, 2004

Recenze od Milana Špinky

„Dílno“, projekt Axela Franka, čekala na první vlastní desku snad až příliš dlouho. Doposud jsme si mohli jednotlivé příspěvky přední neofolkové kapely poslechnout jen na dlouhé řadě různých kompilací a poct komusi.

Úvodní píseň celé desky, výrazná temnými bubny na pozadí a melancholickou recitací ponurého anglického textu, začíná příznačným zvoláním Vítež, sladká smrti!; snad v reminiscenci na slavná slova velkého J. S. Bacha, jenž nezval svou vlastní smrt o nic méně nadšeně. Tím se ovšem odkazuje na slavné osobnosti a jejich dílo na téhle desce rozhodně nevyčerpaly.

Jak je v oboru zvykem, Axel Frank si vzal na výpomoc chlapce z nejvyšší ligy, z Harvest Rain a Lady Morphia. Společně se jim podařilo vytvořit pozoruhodnou všehočuch stylů. Hned druhá skladba, *Die letzte Jagd* (Poslední leč), je klasická kytarová kompozice se silným Frankovým vokálem. Trojkou na desce je *Chanson de la plus haute tour*, píseň nejvyšší věže, křehká kompozice nesená jemným ženským hlasem, zpívajícím Rimbaudovu báseň stejného jména. Antje Hoppenrathová dostane příležitost předvést svůj hlas ještě jednou a v náročnější poloze, v předposledním kousku *Hohezeit*. Mezi tím si užijeme v jednotlivých skladbách něco dark ambiente a psychedelie; přesto zůstává celé dílo o 11 skladbách a více než 50 minutách hudby kompaktní, nerozpadá se a má švih. Celá deska končí pomalou *Civitas Dei*, depresivní pochodovou skladbou s textem recitovaným hlasem starce, jen jen dozpívat a padnout konečně do hrobu.

Poctivý neofolk nejvyšší kvality. Tohle dílko zkrátka stojí za pečlivý a mnohonásobný poslech.